

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **H. T. L.**
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2019, č. j. MV-73507-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 6. 2019, č. j. MV-73507-4/SO-2019, **se zrušuje a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám jejího právního zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2007, a to s manželem a třemi nezletilými dětmi (nar. v letech 2011, 2012 a 2015). Všichni jsou státními příslušníky Vietnamské socialistické republiky, její manžel a děti zde mají povolený trvalý pobyt. V době od 29. 12. 2007 do 30. 9. 2008 byla žalobkyně držitelkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání, následně jí byl s platností od 1. 10. 2008 do 30. 9. 2009 povolen dlouhodobý pobyt za stejným účelem. S platností od 27. 3. 2009 do 26. 3. 2011 jí bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Následně pobývala na území České republiky na základě fikce pobytu dle § 47 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a to až do 12. 3. 2012, kdy jí byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, který byl dále prodloužen až do 30. 4. 2013. V době platnosti tohoto pobytového oprávnění podala žalobkyně dvě žádosti o změnu účelu pobytu, a to na účel sloučení rodiny a účel podnikání. Řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny bylo pravomocně zastaveno dne 27. 4. 2013. Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byla pravomocně zamítnuta dne 7. 6. 2016. Tímto dnem skončila fikce předchozího povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně dle § 47 zákona o pobytu cizinců. Dne 1. 9. 2016 žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany (neúspěšně), přičemž řízení bylo pravomocným usnesením Nejvyššího správního soudu ukončeno dne 16. 11. 2018.
2. Dne 20. 12. 2018 podala žalobkyně Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) žádost o vydání povolení k trvalému pobytu s odkazem na § 67 odst. 1, 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 5. 2. 2019 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o prominutí splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území ve smyslu § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.
3. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 17. 4. 2019, č. j. OAM-18069-8/TP-2018, byla žádost žalobkyně zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky uvedené v § 67 téhož zákona. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že přechodný pobyt žalobkyně na povolení k dlouhodobému pobytu skončil dnem 7. 6. 2016, o udělení mezinárodní ochrany však požádala až dne 1. 9. 2016, tedy více než 7 dní od skončení přechodného pobytu na povolení k dlouhodobému pobytu. Tím žalobkyně nesplnila podmínku nepřetržitého pobytu na území po dobu 4 let dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že žalobkyně aktuálně není oprávněna k pobytu na území České republiky, zatímco její manžel a tři nezletilé děti jsou držiteli platného pobytového oprávnění na území České republiky, nepředstavuje nikterak mimořádnou či naléhavou situaci, že by byl naplněn důvod zvláštního zřetele hodný ve

smyslu § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Manžel žalobkyně pak jakožto otec všech tří dětí může zajistit péči o nezletilé v době, po kterou žalobkyně nebude oprávněna pobývat na území České republiky; děti tak na území České republiky nezůstanou bez rodiče ani nebudou nuceny vycestovat s matkou. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala.

4. Žalobou napadeným rozhodnutím žalované ze dne 28. 6. 2019, č. j. MV-73507-4/SO-2019, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Žalovaná uvedla, že žalobkyně podala žádost o trvalý pobyt ve dvouměsíční lhůtě po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, tj. splnila podmínku dle § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, nesplnila však podmínku nepřetržitého pobytu na území po dobu 4 let ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dále konstatovala, že žalobkyně nesplňuje podmínky uvedené v § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť prokazatelně není osobou mladší 18 let, není osobou starší 65 let a v průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že se jedná o osobu, která není schopna se o sebe postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Podle žalované žalobkyně nesplňuje ani podmínky dle § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně je sice matkou 3 nezletilých dětí, nicméně nesplnila podmínku uvedenou v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dále konstatovala, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí zcela neúčelně zabýval tím, zda v případě žalobkyně nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, neboť v daném případě by ani jejich případná existence nemohla mít vliv na příznivější rozhodnutí ve věci, neboť žalobkyně nesplňuje podmínku dle § 67 odst. 1 ani dle odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Cizinci není možné prominout splnění obou těchto podmínek, resp. nelze aplikovat současně ust. § 67 odst. 4 a ust. § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná rovněž uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 2 i § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a nepochybil, když nezkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zamítnutí žádosti pak dle žalované není v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, neboť neznamená pro děti žalobkyně povinnost opustit území a nezabavuje žalobkyni možnosti nadále pobývat na území se svými dětmi na základě jiného pobytového oprávnění.
5. Žalobkyně v žalobě namítala nesprávnost argumentace žalované. Provedla systematický výklad § 67 zákona o pobytu cizinců s tím, že v § 67 odst. 7 tohoto zákona je stanovena možnost prominutí podmínky nepřetržitého pobytu uvedené v odst. 1 bez ohledu na to, zda se jedná o cizince uvedeného v § 67 odst. 2, 3 nebo 4 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobkyně byly správní orgány povinny nejprve rozhodnout o žádosti o prominutí podmínky nepřetržitosti, tj. posoudit, zda jsou u žalobkyně dány důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí uvedené podmínky. Teprve následně měly posuzovat, zda jsou splněny další podmínky dle § 67 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně dále rozporovala argumentaci žalované, že zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu nezabavuje žalobkyni možnosti nadále pobývat na území se svými dětmi na základě jiného pobytového oprávnění. Jediné další vízum, o které žalobkyně mohla požádat, bylo vízum na strpění (na základě podání žádosti o trvalý pobyt dle § 67 zákona o pobytu cizinců), o něž od prosince 2018 žádala dvakrát, pokaždé jí byla tato žádost zamítnuta, přičemž ve druhém stupni o těchto jejích žádostech rozhodovala žalovaná. O žádný jiný typ pobytového oprávnění žalobkyně žádat nemůže. Tato skutečnost musí být žalované z vlastní činnosti známa, proto je dle žalobkyně toto nepravdivé tvrzení překvapivé.

Žalobkyně podotkla, že v odvolání výslovně uváděla, že nemá možnost podat žádost o jakýkoliv jiný pobytový status na území České republiky, žalovaná se však s touto skutečností nevypořádala. Žalobkyně dále vznášela argumentaci o tom, že přerušení nepřetržitosti pobytu bylo pouze v řádu dnů, že je zde dán silný zájem na slučování a nerozdělování rodin a že veškeré činnosti signatářů Úmluvy o právech dítěte dotýkající se práv nezletilých dětí musí být konány v zájmu nezletilců. Podle žalobkyně sedmidenní lhůta pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany od ukončení předcházejícího pobytového oprávnění je nepřiměřeně krátká a neodůvodněná.

6. Žalobkyně proto navrhla zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.
7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě zopakovala argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a odkázala na rozsudky Městského soudu v Praze 15. 4. 2009, č. j. 9 Ca 168/2008-96, a ze dne 5. 6. 2019, č. j. 5 A 2/2016-36, a dále na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 4. 2019, č. j. 30 A 136/2017-49. Navrhla zamítnutí žaloby.
8. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez veřejného projednání věci v souladu s § 51 odst. 1 a § 76 odst. 1 s. ř. s.
9. V § 67 zákona o pobytu cizinců je stanoveno:
 - (1) *Povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.*
 - (2) *Povolení k trvalému pobytu se při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 vydá, je-li žadatelem cizinec, který a) je mladší 18 let, b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo c) je osamělý a starší 65 let.*
 - (3) *Povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec, a) který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b), b) kterému byl rozhodnutím příslušného orgánu cizinec uvedený v odstavci 2 písm. a) nebo b) svěřen do péče, nebo c) který je jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odstavci 2 závislý.*
 - (4) *Žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.*

- (5) *Žádost lze podat ministerstvu nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.*
- (6) *Povolení k trvalému pobytu může být vydáno cizinci uvedenému v odstavci 3 pouze bylo-li toto povolení vydáno cizinci uvedenému v odstavci 2.*
- (7) *Splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.*
- (8) *Splnění podmínky podat žádost nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany lze prominout cizinci uvedenému v odstavci 3, pokud řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany skončilo dříve než řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizince uvedeného v odstavci 2.*
10. Tři nezletilé děti žalobkyně mají na území České republiky trvalý pobyt, a to od let 2011, 2012 a 2015. Žalobkyně tedy splnila podmínku dle § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť je rodičem tří cizinců uvedených v odst. 2 písm. a) téhož ustanovení. Přitom je splněna podmínka dle odst. 6, jelikož všem třem nezletilým dětem žalobkyně byl udělen trvalý pobyt.
11. Žádost žalobkyně byla zamítnuta dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, a to pro nesplnění podmínky uvedené v § 67 téhož zákona. Z výše uvedeného je však evidentní, že žalobkyně naplnila podmínku stanovenou v § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se splněním podmínky dle odst. 3 zabývala na s. 5 – 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedla, že žalobkyně „*nesplňuje ani podmínky uvedené v ustanovení § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Odvolatelka je sice matkou nezletilých dětí (syn P. H. H. A., dcera P. H. K. Ch. a dcera P. H. M. A.), nicméně jak bylo uvedeno výše, odvolatelka nesplnila podmínku uvedenou v ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ‘...Povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec...’*“.
12. Tato argumentace však dle krajského soudu nemůže obstát. Odstavce 2, 3 i 4 daného ustanovení shodně stanoví pravidlo „*při splnění podmínek uvedených v odstavci 1*“. Z tohoto pravidla však existuje výjimka předpokládaná v odst. 7, tj. možnost prominutí splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, z důvodů hodných zvláštního zřetele. Odstavce 2, 3 i 4 stanoví okruh oprávněných žadatelů o trvalý pobyt dle daného ustanovení, přičemž není zřejmé, proč by možnost prominutí splnění podmínek dle odst. 1 byla určena pouze pro některé z možných žadatelů. Za přijetí argumentace žalované by možnost udělit cizinci trvalý pobyt za současného prominutí splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla fakticky vyčerpána – žadatelé, kteří by se dovolávali aplikace odst. 7, by totiž logicky nesplňovali některou z podmínek uvedených v odst. 1. Argumentace žalované by vedla k tomu, že by tito žadatelé nemohli být považováni za žádného z oprávněných žadatelů ve smyslu odst. 2, 3 či 4, poněvadž podle každého z těchto odstavců musí být u žadatele splněny podmínky dle odst. 1. Požádat o prominutí splnění podmínek uvedených v odst. 1 dle odst. 7 daného ustanovení by tak bylo fakticky nereálné (resp. žalovaná by takovou možnost patrně připustila pouze u žadatelů podle odst.

- 2, jak plyne z jejího odůvodnění). Výklad přijatý žalovanou je tedy dle závěru krajského soudu neudržitelný (viz též níže).
13. Žalobkyně splnila podmínku dle § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a tudíž se nelze ztotožnit s tvrzením žalované, že tuto podmínku nesplnila. Na tomto závěru pak nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně v žádosti o trvalý pobyt ze dne 20. 12. 2018 vyplnila jako účel pobytu na území „§ 67 odst. 1 a 4 z. č. 326/1999 Sb.“. Žalovaná tímto vymezením nebyla vázána a měla přezkoumat splnění veškerých podmínek stanovených v ust. § 67 tohoto zákona. Žalovaná se zabývala naplněním podmínek dle odst. 3, avšak nesprávně dospěla k závěru, že žalobkyně podmínky dle § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nesplnila, přestože podmínce dle § 67 odst. 3 písm. a) tohoto zákona vyhověla. Z tohoto důvodu nemůže obstát zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, a to přinejmenším do okamžiku, než bude jednoznačně zřejmé, že žalobkyně případně nesplnila některou z dalších podmínek stanovených v § 67 tohoto zákona.
 14. Zatímco správní orgán I. stupně posuzoval otázku, zda v případě žalobkyně jsou naplněny důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (a dospěl k závěru, že nikoliv), žalovaná se věcným posouzením této otázky nezaobírala s tím, že není možné aplikovat současně § 67 odst. 4 a § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná rovněž uvedla, že žalobkyně není cizincem podle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tj. není „oprávněným cizincem“, a tudíž § 67 odst. 7 téhož zákona nelze aplikovat.
 15. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobkyně je oprávněným cizincem ve smyslu § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a tudíž v jejím případě je bezpředmětná otázka aplikace § 67 odst. 4 tohoto zákona. Žalovaná proto měla věcně posoudit, zda u žalobkyně jsou naplněny důvody zvláštního zřetele hodné podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Pokud by tomu tak bylo, splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území stanovené v odst. 1 by mohlo být prominuto a zbývalo by rozhodnout, zda žalobkyni udělit povolení k trvalému pobytu dle § 67 odst. 3 písm. a) cit. zákona, nebo nikoliv. Žalovaná tedy pochybila v tom, že nepřezkoumala rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve vztahu k aplikaci důvodů zvláštního zřetele hodných dle odst. 7, když v rozporu s výše uvedeným uvedla, že se těmito důvody správní orgán I. stupně vůbec nemusel zabývat.
 16. Soud doplňuje, že i kdyby žalobkyně nesplňovala podmínky dle § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, o prominutí splnění podmínek stanovených v odst. 1 z důvodů zvláštního zřetele hodných ve smyslu odst. 7 by žalovaná stejně musela rozhodnout a v případě kladného posouzení též uvážit, zda žalobkyni prominout splnění podmínky oprávněného žadatele ve smyslu odst. 4. Nad rámec shora uvedeného tak soud dodává následující.
 17. Všichni zákonem vymezení žadatelé o trvalý pobyt dle ust. § 67 zákona o pobytu cizinců (tedy žadatelé dle odst. 2, odst. 3 i odst. 4 tohoto ustanovení) sice musí splnit podmínky dle odst. 1 (v odst. 2, odst. 3 i odst. 4 je obsažena shodná formulace „*při splnění podmínek v odstavci 1*“), avšak splnění podmínek dle odst. 1 může být prominuto, a to z důvodů hodných zvláštního zřetele stanovených v odst. 7 téhož ustanovení. Krajský soud přitom nevidí žádný důvod, proč by splnění podmínek stanovených v odst. 1 mohlo být prominuto pouze žadatelům dle odst. 2, a nikoliv žadatelům dle odst. 3 nebo odst. 4 daného ustanovení. Ze zákona takový výklad nevyplývá. Je pravdou, že v odst. 7 je stanoven výčet situací, na které lze toto ustanovení aplikovat – jedná se o případ, kdy je oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo kdy nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území, tedy se jedná o některé ze situací, které mohou nastat v případě

žadatelů dle odst. 2. Na druhou stranu je ovšem z odst. 7 předmětného ustanovení zřejmé, že výčet případů, kdy se jedná o důvody zvláštního zřetele hodné, je pouze demonstrativní a pochopitelně mohou nastat i situace jiné, zákonem výslovně nepředvídané, které mohou představovat důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Tomu ostatně nasvědčuje dikce zákona „zejména“ obsažená v daném ustanovení. Vyčerpávající vymezení neurčitěho právního pojmu navíc není z povahy věci možné. Jeho podstatou je právě neurčitost, která dává orgánu aplikujícímu právo možnost uvážení ohledně toho, které situace pod něj podřadí a které nikoli, včetně situací dříve nepředvídatelných (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 9 Azs 249/2017-49, bod [19], či ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 Azs 288/2016-16). Krajský soud doplňuje, že kdyby zákonodárce skutečně hodlal omezit možnost prominutí splnění podmínek stanovených v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která je zakotvena v odst. 7 téhož ustanovení (a to např. pouze na žadatele dle odst. 2), jistě by tak výslovně stanovil. Pokud tak zákonodárce neučinil, pak výklad, který omezil možnost aplikovat odst. 7 pouze na některé žadatele o trvalý pobyt dle § 67 zákona o pobytu cizinců, je nepřipustně restriktivní. I kdyby však výklad zastávaný žalovanou v dané věci přicházel v úvahu, bylo by třeba postupovat v souladu se zásadou *in dubio mitius*, tedy při dvojím v úvahu přicházejícím výkladu právní normy postupovat mírněji (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295, bod [61]).

18. V této souvislosti lze odkázat na závěry Městského soudu v Praze obsažené v jeho rozsudku ze dne 3. 10. 2019, č. j. 10 A 42/2017-36 (bod 20): *„Žalovaná zamítla odvolání s tím, že žalobce nesplňuje podmínky vyplývající z § 67 zákona o pobytu cizinců (resp. podmínku podle § 67 odst. 1 ani podmínku podle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), a proto nebylo na místě se zabývat důvody hodnými zvláštního zřetele, jak učinil, dle žalované nadbytečně, správní orgán prvního stupně. Žalovaná však tímto nesprávným právním názorem zatížila své rozhodnutí vadou spočívající v tom, že se nezabývala správností úvahy prvostupňového orgánu o tom, že žalobci důvody zvláštního zřetele hodné pro prominutí nesplnění podmínek ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 67 odst. 7 téhož zákona nesvědčí. Z tohoto důvodu soud přisvědčil žalobní námitce, že žalovaná pochybila v tom, že nepřezkoumala rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve vztahu k aplikaci důvodů zvláštního zřetele hodných, když v rozporu s výše uvedeným uvedla, že se těmito důvody správní orgán prvního stupně vůbec nemusel zabývat.“* I v předmětné věci žalovaná zamítla odvolání s tím, že žalobkyně nesplňuje podmínku dle § 67 odst. 1 ani odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a proto nebylo na místě zabývat se důvody hodnými zvláštního zřetele, jak učinil, dle žalované nadbytečně, správní orgán I. stupně. Žalovaná tedy pochybila, když nepřezkoumala rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve vztahu k aplikaci důvodů zvláštního zřetele hodných.
19. Podobně Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 8 A 188/2015-45 (bod 18), uvedl, že *„v případě všech žadatelů (§ 67 odst. 2, odst. 3 a odst. 4), je možno upustit od podmínky nepřetržitého pobytu čtyř let a současně podmínky posledních dvou let probíhajícího posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany, jsou-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele, což zahrnuje, ale není omezeno na nízký věk nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele. Ke shodným závěrům dospěl též Krajský soud v Brně (viz rozsudek ze dne 31. března 2017, č. j. 62 A 83/2015-89).“* Vzhledem ke shora uvedenému se krajský soud s odkazovanou judikaturou, která je plně použitelná i v nyní posuzované věci, ztotožňuje.

20. Krajský soud nepřehlédl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 Azs 107/2019-31, v jehož bodě [32] je mimo jiné uvedeno, že „*úmyslem zákonodárce nebylo umožnit cizincům získat povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců pouze splněním podmínky existence důvodů hodných zvláštního zřetele (tedy současně z důvodů hodných zvláštního zřetele prominout podmínky dle § 67 odst. 1 na základě § 67 odst. 7, i podmínku „oprávněné osoby“ dle ustanovení § 67 odst. 4*“. Zdejší soud k tomu však uvádí, že Nejvyšší správní soud se v daném rozsudku nezabýval otázkou, zda je možné v případě jednoho žadatele souběžné uplatnění § 67 odst. 4 a odst. 7 zákona o pobytu cizinců (§ 67 odst. 4 tohoto zákona nebyl předmětem výkladu ze strany krajského ani Nejvyššího správního soudu, srov. body [32] a [34] rozsudku č. j. 6 Azs 107/2019-31), řešil tedy skutkově i právně odlišnou situaci, když tyto citované závěry nebyly ve věci nosnými důvody, přičemž soud si není vědom žádného dalšího rozsudku Nejvyššího správního soudu, v němž by byl vysloven obdobný závěr.
21. Žalovaná na podporu svého právního názoru odkazovala na několik jiných rozsudků. Pokud jde o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2009, č. j. 9 Ca 168/2008-96, z něho neplynou závěry svědčící ve prospěch právního názoru žalované, ale naopak dávají spíše za pravdu žalobkyni („... *osoby vymezené v ust. § 67 odst. 2, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců mohou podat žádost o povolení k trvalému pobytu jen při splnění podmínek § 67 odst. 1 a 5 zákona o pobytu cizinců, nebylo-li splnění některé z podmínek podle ust. § 67 odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců prominuto*“); měla-li žalovaná na mysli pasáž rozsudku č. j. 9 Ca 168/2008-96, kde je uvedeno, že odst. 3 a 4 v § 67 zákona o pobytu cizinců přímo odkazují na odst. 1, soud konstatuje, že v nyní účinném znění § 67 zákona o pobytu cizinců již nejen odst. 3 a 4, ale i odst. 2 shodně stanoví podmínku „*při splnění podmínek v odstavci 1*“. Odst. 7 daného ustanovení však představuje výjimku z uvedeného pravidla, přičemž dle závěru zdejšího soudu není rozumný důvod, proč by pro žadatele uvedené v odst. 3 či odst. 4 tato výjimka neměla platit (opačný závěr neplyne ani ze zmíněného rozsudku). V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2019, č. j. 5 A 2/2016-36, na který odkazovala žalovaná, se pak jednalo o skutkově odlišnou situaci, neboť žalovaná, na rozdíl od správního orgánu I. stupně, dospěla k závěru, že účastník řízení splnil podmínky dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (proto byla bezpředmětná otázka aplikace § 67 odst. 7 téhož zákona). Opora pro právní názor žalované neplyne ani z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 4. 2019, č. j. 30 A 136/2017-49, v němž se žalovaná a následně soud (na rozdíl od nyní posuzované věci) věcně zabývaly otázkou, zda v případě účastníka řízení byla naplněna podmínka dle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (se závěrem, že nikoliv).
22. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaná postupovala nezákonně, jestliže nepřezkoumala rozhodnutí správního orgánu I. stupně z hlediska otázky, zda v případě žalobkyně byly naplněny důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 67 odst. 7 pro prominutí podmínky nepřetržitosti pobytu dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomuto posouzení je žalovaná povinna přistoupit, ať už se jedná o žadatele o trvalý pobyt uvedeného v odst. 2, 3 či 4 daného ustanovení.
23. Co se týče námitek žalobkyně týkajících se otázek zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, soud konstatuje, že dle ustálené judikatury platí, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze

statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30, bod [20]). Přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je z povahy věci mnohem méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění), neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65).

24. Žalovaná ani správní orgán I. stupně tedy nepochybily, jestliže se zásahem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně výslovně nezabývaly; ustanovení § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s takovým hodnocením, na rozdíl od § 75 odst. 2, ostatně ani nepočítá.
25. Žalobkyně namítala, že ve své situaci mohla požádat pouze o vízum za účelem strpění, což od prosince 2018 dvakrát neúspěšně učinila, dále že by v případě svého vycestování do země původu, kde by žádala o pobytové oprávnění (k čemuž se opakovaně bezúspěšně snažila zaregistrovat), byla dlouhodobě odloučena od svého manžela a tří nezletilých dětí, čímž by došlo k porušení Úmluvy o právech dítěte. Tyto námitky dle závěru soudu v daném případě vzhledem ke shora uvedenému nelze zohlednit při posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, na druhou stranu však mohou mít (podobně jako další námitka, že v daném případě se jednalo o přerušení nepřetržitosti pobytu ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v řádu dnů) svoji relevanci ve vztahu k posouzení otázky existence důvodů zvláštního zřetele hodných ve smyslu § 67 odst. 7. Toto posouzení však žalovaná dosud neprovedla.
26. Dále je třeba žalobkyni přisvědčit, že ve svém odvolání ze dne 30. 4. 2019 (viz s. 3) namítala, že zamítnutím žádosti dochází ke znemožnění jejího dalšího pobytu na území ČR, neboť *„nemá právo podat žádost o jiný pobytový status na území a území bude muset opustit. Další pobyt je jí tedy znemožněn. Rozhodnutí tak spočívá na nedostatku důvodů, resp. obsahuje nepravdivé a zavádějící informace.“* Žalovaná se však s touto argumentací nevypořádala a bez dalšího uvedla, že *„[z]amítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu neznamená pro děti odvolatelky povinnost opustit území a nezabavuje odvolatelku možnosti nadále pobývat na území se svými dětmi, na základě jiného pobytového oprávnění.“* Žalovaná se tedy s uvedenou argumentací žalobkyně nevypořádala, čímž svoje rozhodnutí zatížila vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Jestliže v případě žalobkyně bylo možné udělení jiného pobytového oprávnění, avšak žalobkyně namítala opak, pak žalovaná měla uvést, který typ pobytového oprávnění v případě žalobkyně připadal v úvahu. Pokud by však v situaci žalobkyně nebylo možné udělení jiného pobytového oprávnění (popř. by bylo možné udělení toliko víza za účelem strpění pobytu na území, ovšem taková žádost již byla dvakrát zamítnuta, jak namítala žalobkyně), pak by i tato skutečnost mohla být relevantní z hlediska posouzení existence důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.
27. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalované (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. Žalovaná v dalším řízení posoudí, zda v případě žalobkyně jsou naplněny důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území ve

smyslu § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Přitom vezme v úvahu všechny relevantní skutečnosti namítané žalobkyní (v případě vycestování žalobkyně a její snahy o podání žádosti o nové pobytové oprávnění na zastupitelském úřadu by mohlo dojít k jejímu dlouhodobému odloučení od manžela a nezletilých dětí, kteří mají na území ČR pobytové oprávnění, k nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu na území došlo pouze z důvodu překročení sedmidenní lhůty pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany po skončení předchozího pobytového oprávnění atd.) a dále se řádně vypořádá s jejími odvolacími námitkami, tj. zejména posoudí, zda žalobkyně může požádat o jiné pobytové oprávnění a jaký výsledek mělo případné řízení o takové další žádosti. V případě, že dojde k prominutí splnění podmínky nepřetržitého pobytu ve smyslu § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, bude na místě posoudit, zda žalobkyni bude vydáno povolení k trvalému pobytu dle § 67 odst. 3 písm. a) téhož zákona, jelikož žalobkyně splňuje podmínky stanovené tímto ustanovením. Soud však dodává, že tímto nikterak nepředjímá, jak má být o žádosti žalobkyně rozhodnuto. Takové posouzení nyní náleží žalované, přičemž soud hodnocení správního orgánu v dané věci nemůže nahrazovat.

29. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalobkyni přiznal proti žalované náhradu nákladů spočívajících v zaplaceném soudním poplatku z žaloby ve výši 3 000 Kč dle položky 18 bodu 2. písm. a) Sazebníku poplatků jako přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a dále v právním zastoupení, a to ve dvou úkonech právní služby [převzetí věci a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], přičemž sazba za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč, za dva úkony právní služby činí náhrada nákladů řízení 6 800 Kč. Právní zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka dle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o příslušnou sazbu této daně, celkem tedy o 1 428 Kč. Přiznané náklady řízení proti žalované tak činí celkem 11 228 Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena jako přiměřená charakteru uložené povinnosti v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 11. března 2020

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu